

Iarna albă cerne-n zori fluturi dalbi, strălucitori.
Iar nămeții, lungi fuioare, se întind până în zare.
Toți copiii ies la joacă. Iară seara, ce să facă? Scriu
pe foi cu iz de floare către moșul drag scrisoare.

Au scris mult, ca niciodată, cerând jocuri, ciocolată,
cărți, păpuși și avioane, mașinuțe și bomboane.
Și mănuși pentru bunel, pentru Miau, un șoricel.

Și tot ninge, neaua suie ca un zid de cetățuie.
Iar copiii în ajun tot vorbesc de Moș Crăciun.

Bradul verde din grădină strălucește în lumină.
Iar copiii îi agață ciucuri cristalini de gheață, cercei
albi, șiruri de boabe prinse-n cetini ca podoabe.

Dar, deodată, dintre văi, zvonuri dragi de zurgălăi
clinchet dulce dau pe drum.

– Sania lui Moș Crăciun! strigă toți copiii-n prag.
Să-l vedem pe moșul drag!

Nu au frică, ei cutează, sania de zor urmează.

– Bine-ai venit, Moș Crăciun! Noi toți suntem
copii buni!

Și se strâng în juru-i roată.

– Ne-ai adus cumva răsplată?

– Sigur, copilași isteți. Să văd cât de buni sunteți.
Mergeți și-așteptați acasă o răsplată generoasă.

Dar acasă... ce mirare! Nu e ce-au scris în scrisoare, nici ce-au vrut sau au gândit.

– Moș Crăciun ne-a păcălit!

Unul are-un sac cu ardei, altul morcovi, altul mei.

– Eu de-abia mai pot să-ngân, am un săculeț cu fân!

– Eu am sfeclă, cereale! Țsta-i dar pentru-animale!

Și-au ieșit cu îndrăzneală, ca să-i ceară socoteală.

Și cu mama, și cu tata, ca să-l dea pe moșul gata.

– Păi de ce-am fost noi cumiți, Moș Crăciun?

Ca să ne minți?

